

St. Bededag, fredag d. 30. april 2021
 Af Søren Kristoffersen

Salmer: 722 Nu blomstertiden kommer, 29 Spænd over os dit himmelsejl, 587 Guds egen kære Søn, Højskolesangbogen 69 Du skal elske din næste som dig selv, 476 Kornet, som dør i jorden, 588 Herre, gør mit liv til bøn

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: I de dage træder Johannes Døber frem og prædiker i Judæas ørken: »Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!« Det er ham, der er talt om ved profeten Esajas, der siger: »Der er en, der råber i ørkenen: Ban Herrens vej, gør hans stier jævne!« Johannes bar klæder af kamelhår og havde et læderbælte om livet, og hans føde var græshopper og vildhonning. Da drog Jerusalem og hele Judæa og hele Jordannegnen ud til ham, og de blev døbt af ham i Jordanfloden, idet de bekendte deres synder. Men da han så, at mange af farisæerne og saddukæerne kom for at blive døbt af ham, sagde han til dem: »Øgleyngel, hvem har bildt jer ind, at I kan flygte fra den kommende vrede? Så bær da den frugt, som omvendelsen kræver, og tro ikke, at I kan sige ved jer selv: Vi har Abraham til fader. For jeg siger jer: Gud kan opvække børn til Abraham af stenene dér. Øksen ligger allerede ved træernes rod, og hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden.«

Matthæusevangeliet 3,1-10

”Frygt ikke!”

Det er en central tanke i Det ny Testamente.

Vi finder den i beretningen om Mariæ Bebudelse, hvor englen Gabriel kommer til hende for at fortælle hende den skelsættende nyhed, at hun skal føde Guds eget barn, Jesus. Ikke overraskende bliver Maria, denne helt unge pige, bestyrtet og rystet i sin grundvold, men englens forsikring om, at hun intet har at frygte, får hende til at sige til englen, inden den forlader hende: ”Lad det ske mig efter dit ord!” Ni måneder senere hører vi samme vending: ”Frygt ikke!” brugt, nemlig julenat, hvor hyrderne på marken også oplever besøg af en engel, som beroliger hyrderne og fortæller dem om Guds søns fødsel.

At vi mennesker ikke skal frygte noget i forhold til Guds plan med os, er altså et vigtigt element i kristendommen, for Guds plan er båret af kærlighed til menneskene, og det bliver understreget i 1. Johannesbrev, hvor der står:

”Gud er kærlighed, og den der lever i kærligheden, er i Gud, ligesom Gud er i ham...Der findes ikke frygt i kærligheden, tværtimod. Ægte kærlighed jager frygten væk. Frygt hænger sammen med straf, og hos dem, der lever i frygt, har kærligheden ikke nået sit mål.”

”Der er aldrig nogen, der har set Gud, men hvis vi elsker hinanden, så er Gud i os, og hans kærlighed har nået sit mål.” Altså Guds mål med os og hele skaberværket er **KÆRLIGHED**.

I Johs. Evangeliet står det så smukt beskrevet, at ”Således elskede Gud verden, at han gav sin søn, den enbårne, for at enhver som tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv.”

Det er der trøst i. Der finder vi håb for os selv og for hele menneskeheden.

Men så kommer der sådan en evangelietekst i dag og ødelægger ganske den gode stemning. Og ligesom trækker det hele i land igen. For hvad mener I om sætningen hos Mat-tæus i dag: ”Øksen ligger ved træernes rod, og hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden.” Og med træerne mener han helt klart os mennesker.

Men nu skal det siges, at det er Johannes Døberen, der siger disse ord, ikke Jesus. Johannes Døber var kun en vejbereder for Jesus, én der skulle gøde jorden for Jesu egen forkyndelse.

Men alligevel skurrer det i mine ører, når man som præst, missionær eller profet, eller hvad man nu kalder sig, prøver at skræmme folk til at tro på det samme som én selv. Det har vi set alt for mange dårlige eksempler på i historiens løb, hvordan det fører til, at menneskeliv ender med at blive meget lidt værd, og der er nogen mennesker, der tiltager sig en magt, som var de Gud selv. Med magt til at bestemme over liv og død. Og dermed sprede frygt og rædsel for en kommende regnskabets dag.

Men intet menneske har ret til at sætte sig til dommer over et andet menneske. Kun Gud som altings ophav kan have sådan en magt. Og hans mål, som vi lige har hørt i Johannes-brevet, er KÆRLIGHED.

Det eneste jeg kan forklare Johannes Døberens hårde retorik i dag med, er, at Johannes nok har oplevet lidt for meget religiøst hykleri i sit liv. Mennesker, der giver sig ud for at være åh så troende, men som i virkeligheden bare er interesserede i at redde deres eget skind, både i forhold til magt, titler og beundring i denne verden - og ønsket om en ophøjet plads i det hinsides. Sådan noget kan Johannes, der selv betaler en høj pris for at sprede Guds ord, simpelthen ikke klare at se på, og derfor skælder han sådan ud, som han gør her. Ikke mindst går det ud over farisæerne og sadukæerne, medlemmerne af de to store magtfulde religiøse partier i Israel, som kommer for at blive døbt af ham. De får lige det glatte lag: ”Øgleyngel” kalder han dem direkte! Han tror ikke et sekund på, at de kommer for at lade sig døbe på grund af deres tro, men udelukkende for at sikre deres egen frelse så godt som muligt.

Men som Johannes siger: I kan ikke flygte! Dvs. Gud kan man ikke narre, og der bliver et udestående tilbage, hvis man ikke omvender sig af et rent hjerte. Og hvis man ikke viser gennem konkret livsændring, at man mener det, når man siger, at man tror på Gud. En ægte tro er nemlig bestemt til at kaste gode frugter af sig, frugter der rækker ud mod andre mennesker så Guds kærlighed må blive rakt videre til flest mulige, også til dem der byder én imod.

Det er sådan Johannes Døberen tænker om troen. Troen er en alvorssag. Den kan ikke bruges som en forsikringspolice og så kan man i øvrigt bare fortsætte i det gamle spor, som man finder for godt.

Og Johannes prøver jo ved hjælp af sit eget eksempel, gennem sin asketiske levevis i ørkenen, at vise, hvordan troen kræver hele ens liv og skal gennemskinne alle ens tanker og handlinger. Gud er nemlig hel, ikke delt. Og derfor skal troen på ham også være hel, ikke halv.

Ligesom med et rigtigt håndtryk. Det skal ikke være et halvhjertet håndtryk, et slattent wienerbrødsagtigt ét, men et ordentligt fast håndtryk, for ligesom at signalere: Her er jeg, og jeg ser dig med hele mit nærvær.

Sådan vil Gud også gerne have et fast håndtryk fra os - i overført betydning selvfølgelig. Men det er altid Gud selv der rækker hånden frem først, og så er det op til os at svare tilbage med det samme nærvær, den samme kærlighed, ja den samme tillid, som Gud har til os.

Og så alligevel måske ikke helt samme kærlighed. Men blot den kærlighed, som vi som mennesker kan mønstre. For vi kan på ingen måde leve op til den kærlighed, som Gud har til os, men vi kan sige til Gud, og vi kan bede ham om styrke dertil, at vi vil prøve at tage hans kærlighed til os mennesker med ud på vores egen livsvej, så den kan blive synlig for andre. Som næstekærlighed, som venskab, som medfølelse og indlevelse i andre, og som trangen til at udfordre os selv til at turde overskride vore egne grænser,

turde træde ud af vores egen *komfort zone* for at komme medmennesket i møde, dér hvor han eller hun er.

Jeg tror, det er sådan noget, der lå Johannes Døberen så meget på sinde, at han kom til at skælde ud i stedet for at indgyde mod. Han har set for meget til bagsiden af troens medalje. Men helt ærligt! Når man kommer for at blive døbt med omvendelsesdåb til syndernes forladelse, eller når man kommer til alters for første gang, eller i kirke for første gang som voksen, så skal man ikke have skæld ud for det, men tages imod som børn, der er villige til at begynde på en frisk. Og have at vide, at der er en Far i himlen for os alle. En Far som netop ikke er kommet for at dømme verden og skælde ud, men for at frelse verden og vise os sit ansigt, fuld af tilgivelse, kærlighed og håb.

Det er det, ethvert menneske har behov for at få at vide, uanset ud fra hvilken baggrund vi mennesker nærmer os Gud.

Som der står i Johs. Brevet: Kærligheden består ikke i, at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os. Det er den vej rundt, vi skal forstå kristendommens budskab.

Alle har vi brug for trøst og håb, og her gælder det om, at vi ikke skygger for Guds budskab hverken med vores ord eller handlinger. Og ham som ikke skyggede overhovedet, men som helt og fuldt manifesterede Guds kærlighed på jord, ham kalder vi i dag for Herre og Frelser, Jesus Kristus, og bekender os til ham som Marias og Guds egen søn.

7

Amen